

ANUL IV. -- No. 19
1 August 1928

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu:** Făgădueli și infăptuiri.
Dr. H. Vasiliu: O pângărire și o sfidare.
G. Cărlan: O nouă provocare din partea badinților jidani din Cernăuți.
Infrățirea Românească: „România în fața viitorului războiu“.
Dr. V. Filipciuc: Din durerile fără sfârșit ale Maramureșului.
Un observator: Nu vă jucați cu focul!
G. Făcăoaru: Jidanii în funcțiuni publice.
Redacția: Un document sguditor.
Acelas glas din tânăra generație: Poporul asteaptă.
At. Motogna: Unde ajungem?
C. Cronț: Privești Dorohoiene.
I. Potra: Cum ne bārfesc Jidanii.
G. Boca: Cum se lucrează la Administrația Universității — Cluj.
Correspondență din Prundul Bārgăului.
Scrisoare din Rodna.
Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ „ „ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAȘ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Rubrica permanentă.

Pentru ca să se știe

Denunțăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureșenii, de pe urma căruia sătenii de baștină și-au pierdut pădurile ce le aparțineau de veacuri:

Apărătorii, cumpărați cu banii lui Iuda, poartă numele:

EMIL HAȚIEGANU, deputat național-tărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

MIRCEA DJUVARA, deputat liberal și profesor la Universitatea din București.

VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

Cine ajută pe dușmanii României la bârfirea țării?

COSTA FORU, dela „anumita presă“ și

N. GHIULEA, membru în partidul național-tărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

Având în vedere, că Inalta Curte de Casație a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 jugere în paguba Maramureșenilor, așa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier, noi cerem cu stăruință, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieșit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca și ceilalți proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vișeuului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparținut din moși-strămoși.

În discursul rostit la senat, în ziua de 22 Martie 1928, P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan dela Cluj, la discuția generală a legii Cultelor (vezi revista *Renășterea*, organul oficial al Eparhiei, No. 14 din 1 Aprilie 1928) a atins chestiunea mizeriei Moților provenită din faptul că „pădurile de mult le-a tăiat dl. Tischler cu concursul binevoitor al politicianilor patentafi din Ardeal“.

Știi, onorate cititor, cine sunt „politicianii patentafi“, cari au ajutat pe Jidanul Tischler să despoaie pe Moți de averea lor strămoșească? Iată numele celor vinovați:

EMIL HAȚIEGANU, deputat național-tărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

GHEORGHE LEON, deputat liberal și profesor la Universitatea din Cluj.

PETRE GROZA, fost ministru averescan.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

Făgădueli și înfăptuiri

Pe corpul României întregite stau larg deschise două răni mari: Maramureșul, care ne-a dat pe descălecătorii lui Dragoș cu urmașii lor, colonizând și organizând ca stat partea dintre Carpați și Nistru; și țara Moților, cari prin vigoarea lor etnică și mândria independenței, au menținut printr'un șir de revoluții rezistența dinamică a elementului românesc subjugat Ungurilor.

De astă-dată ne ocupăm de Moți, mai ales după noua și recenta probă ce au dat în 1918, păstrând Clujul în mâna Românilor, de unde s'au organizat legiunile de Ardeni pe tot cuprinsul vechiului Ar-

deal, și plătind devotamentul lor către nația desrobită cu arderea pe rug dela Beliș.

O altă probă, pătrunsă de simțul adânc autohton, au dat Moții, când cu legiunile lor au asigurat libertatea adunării istorice dela Alba-Iulia, din 1 Decembrie 1918, spre a se proclama unirea pe veci și fără condiții cu țara-mumă.

Desigur, că au pornit spre Cluj și Alba-Iulia mânați de puterea tainică a unirii neamului; dar nu este mai puțin adevărat că strănepoții armatelor lui Avram Iancu, Axente și Popa Balint mergeau spre Cluj și Alba-Iulia în urma cuvântului

oficial dat, că guvernânții României-Mari îi vor așeza din nou în toate drepturile la viață și avutul strămoșesc, de cari Ungurii sistematic i-au răpit, utilizând mai ales pe Jidani ca element disolvant și ucigător.

Dacă a fost o populație în România nou clădită care a suferit o grea și aspră decepție, aceștia sunt Moții.

Suferința lor a pornit din regimul Consiliului Dirigent și anume: prin sistemul permiselor de circulație și alimentație, oprind libera aprovizionare a Moților, împărțiți în 5 județe, s'a pricinuit înfometarea întregii regiuni moțești. Nu a fost de ajuns această greșală; ci s'a

mai înlesnit și întoarcerea Jidanilor în comunele, din care Moții îi isgoniseră prin revoluție, dându-le din nou pe mână — cum făcuseră Ungurii, — alcoolizarea populației autohtone și exploatarea pădurilor¹⁾, cari prin drept strămoșesc și făgăduelile din revoluție trebuiau să intre în imediata stăpânire a Moților.

Aceeaș odioasă și interesată purtare s'a urmat și la „băișaguri“ (mine), cari în loc să intre în stăpânirea Românilor, au fost restituite spre exploatare Nemților și Jidanilor, cum arată pilda dure-roasă dela Brad, cea mai bogată mină de aur din Europa. La această sistematică înstrăinare a exploatării minelor se mai adaugă și goana neînfrănată după pubelea de aur ce se găsea în posesiunea Moților bănuși fără temei, de ascundere și contrabandă.

Așa dar: înfometare, lipsire de păduri și pășuni, ruina minierilor români prin noul regim, și alcoolizarea populației moțești prin Jidani ca și sub regimul unguresc: iată rezultatul politicii Consiliului Dirigent.

Era firesc ca din această mizerie să țâșnească continue plângeri amare, cari au ajuns până la urechile Regelui Ferdinand, desrobitorul de veșnică glorie. Sufletul mare al neuitatului Monarh nu putea rămâne nepăsător. Cu prilejul trecerii lui în 1919 prin Cluj și prin țara Moților, primit ca în basme pe unde se arăta, a făgăduit în fața sfinților Tronului din București și din Sibiu, spre a le fixa definitiv politica lor în viitor, a făgăduit solemn, că pădurile și pășunile din munții Apuseni vor fi ale Moților.

Dar cuvintele regale nu au fost îndeplinite de nici unul din partidele politice, cari s'au perindat la putere din 1919 până astăzi.

Primul care le-a nesocotit a fost Consiliul dirigent, prin elaborarea legii agrare, care nu prevedea nici măcar crearea de păduri comunale prin expropriere, necum recunoașterea drepturilor *ab antiquo* ale Moților.

Ba din potrivă, s'a continuat sistemul de înfometare, până când I s'a făcut milă de Moți M. S. Reginei Maria și a inițiat cunoscuta acțiune de ajutorare.

Guvernul Averescu—Goga a făgăduit solemn la Cluj în 1920, că le va face dreptate.

Din promisiunile, cu belșug aruncate, s'au executat numai suprimatea permiselor de circulație și alimentare; iar prin legea de expropriere din 1921 s'a prevăzut crearea de păduri și pășuni comunale, sub presiunile câtor-va parlamentari ardeleni. Insuficiența legiferării era evidentă, fiindcă menaja la expropriere, în paguba statului, pe marii proprietari și scutea industriile forestiere străine, adică jidănești; iar despre executarea integrală a cuvântului regal, nu se coprindea nici o dispoziție în lege.

Acest fapt a provocat protestul Moților în Cameră prin glasul luptătorului Ámos Frâncu. Dovada de vitregie a guvernului Averescu, mai avea să se completeze și cu afacerea, ticluită împreună cu grupul Constantinescu dii partidul liberal, afacere cunoscută sub numele „mina celor 12 apostoli“ din Brad, scoasă de sub lichidare, deși era germano-jidovească rămânând sub vechea conducere străină²⁾ și dată pe mâna societății „Mica“ din ale cărei acțiuni s'au înfrunțat fruntași averescani și liberali

Exploatarea acestei societăți a avut darul să mai și nenorocească cu desăvârșire pe bleții agricultori de pe valea Crișului din istoricul Zărand, prin scurgerea din instalațiunile societății a minereurilor otrăvitoare, numite *galiță* de poporul băștinaș, care și sub Unguri se plângea de acelaș neajuns. Apa Crișului alb fiind astfel permanent și sporit contaminată, revărsându-se în fiecare primăvară, a ruinat complet productivitatea terenurilor inundate; și în acelaș timp, lipsind regiunea de adăpătoare pentru vite, a luat locuitorilor și ultimul izvor de întreținere, care este creșterea vitelor.

Iată cum s'au realizat făgăduințele guvernului Averescu-Goga, cari amândoi au intrat în consiliul de administrație al societății „Mica“.

De aceleași făgăduințe sonore și neîmplinite se face vinovat și partidul liberal, venit la putere în Ianuarie 1922.

Nici păduri, nici pășuni, nici căi de comunicație, nici școli profesionale, nici măsuri sanitare, nici câștigarea unei vieți mai ușoare la mine; nimic din făgăduințele trâmbițate nu s'a realizat.

Partidul liberal, care prin puterea lui numerică și experiența sa avea prilejul să-și dovedească prin fapte

iubirea către Moți, i-a lăsat pe mâna unei bande de profesioniști ai gheșeturilor, în frunte cu cei doi Constantinești, profesorul și elevul: Alecu și Tancred.

Este cunoscută tragedia Moților, cari și-au plâns amarul până la Regele Ferdinand, găsindu-și ecoul totdeauna în revista noastră, „Infrățirea Românească“ dela Cluj, singura care a avut curajul să desvăluie fără rezerve agonia Moților, gătuși de Jidani și politicieni.

Această gătuire ne mai pomenită, săvârșită ca o neagră ingrătitudine în România Mare față de populația eroică și martiră, s'a început prin călcarea fățișă a legii agrare, la păduri și pășuni, în favoarea societăților forestiere jidovești moștenite dela Unguri, ori înființate sub firmă liberală cum a fost societatea Regatul Mare, din care s'au îmbogățit creaturile lui Constantinescu, mort sub povara blestemului Moților.

Nefasta operă s'a desăvârșit atât prin ruina Moților mineri, scumpindu-li-se exploabilul, suprimându-se fabrica lor proprie din Neagra, cerându-li-se formalități de validare cu cheltueli insuportabile pentru „băișagurile“ stăpânite și exploatare *ab antiquo*, cât și prin compromiterea acțiunii de colonizare la frontiera de Vest, unde Moții erau cei d'întăiu chemați prin îndreptățirea lor legală și virtuțile lor răsboinice, să țină strajă în contra foștilor lor asupritori.

În loc să se desăvârșească această acțiune, s'au trimis de ochii lumii câte-va sute de familii moțești în Sătmar, Arad și Timiș-Torontal, în așa condiții de oropsire, încât din bieții coloniști unii și-au luat iar alții stau gata să-și ia lumea în cap.

Prin atare fapte nu numai că Moții au rămas fără pământ, lăsați în mizeria lor de acasă cu prisosul lor de populație, dar s'a nesocotit și principiul strategic, că frontiera de Vest trebuie împănată cu cel mai sigur, prin istorie dovedit, element românesc. În schimb s'a comis crima în potruva apă-ării naționale, prin abuz față de legea agrară, scutindu-se de expropriere din Sătmar până în Banat, de-a lungul graniței, enorme întinderi de pământ în favoarea proprietarilor străini și dușmănoși, ori a speculatorilor întovărășiți cu ei. Dau un exemplu eloquent de călcarea legii agrare sub ministrul de agricultură Constantinescu și Comitetul său Agrar: s'au scutit de expropriere sub pretext de drenaj 3000 de jugere, aparținând abației catolice din Molk (Austria) deși proprietara era și ab-

1) Asupra modului cum a operat Consiliul Dirigent în materie de păduri, întocmind o secție la resortul Agriculturii, (Bontescu-Misici) compusă exclusiv din Jidani, vom aduce detalii, cu alt prilej, când vom desvălui și alte cazuri de iudaizare în afacerile Consiliului Dirigent.

2) Directorul actual, opoșit de averescani, fusese în timpul ocupației germane la Comandatura din București. Iată morala fruntașilor noștri politici!

senteistă și persoană morală; deci de două ori supusă exproprierii.

În asemenea atmosferă nu este de mirare că au izbucnit revoltele Moșilor dela Albac și Răchitele, dintre care prima s'a liniștit prin desființarea contractului cu Jidanii ³⁾, iar a doua a fost înăbușită în sânge și bătăi, dând naștere unui monstruos proces penal, care nici până astăzi nu a luat sfârșit.

O rază de speranță le-a venit cu prilejul serbării centenarului lui Avram Iancu, când Regele Ferdinand, Mitropolitul Primat Dr. Miron Cristea și Primul Ministru Ion I. C. Brătianu, au promis cu toții sus și tare că dreptate se va face Moșilor. Din această solemnă promisiune oficială, atât s'a înfăptuit: că s'a decretat amnestierea Moșilor pentru delictele silvice și s'au expropriat pentru ei păduri și pășuni în plășile Abrud, Câmpeni și Gilău din domeniul statului, pe când în regiunea Vlădeasa unde erau proprietăți private, Comitetul Agrar al lui Alecu Constantinescu a călcat legea în picioare, în ultimele zile ale guvernării liberale, fără știrea Primului Ministru, care inițiasse opera de salvare a Moșilor.

Era la sfârșitul lui Martie 1926.

Astfel se încheie pentru Moși guvernarea liberală, dela 1922—26, agravată cu ridicarea impozitelor.

Guvernarea a doua averescană, s'a pătat cu următoarele trei fapte:

1) A înăbușit în sânge și bătăi așa numita revoltă pentru calendar din Munții Apuseni, după ce Ministrul Goga creiașe, ca manevră electorală, echivocul cu puțința de întoarcere la vechiul calendar.

2) A urcat de trei ori impozitele, îngreuiind în special pe locuitorii din Munții Apuseni, tratați în materie de contribuție ca locuitorii dela câmpie, cum numai Ungurii procedau, în baza cadastrului lor, ce anume era ticluit împotriva urmașilor acelora, cari la 1848 băgaseră groaza în asupritorii de veacuri.

3) A căutat să înlăture nemulțumirea Moșilor lipsiți de păduri, fie

3) Acești Jidani, numiți Gross și soții, fiind întovărășiți cu Banca Generală a Țării Românești din Cluj, unde funcționa ca director o creatură alui Alecu Constantinescu, au cumpărat dela stat o pădure, în care Moșii lucraseră din vremuri imemorabile și astfel le luau pâinea dela gură. Aici rezistența înarmată a Moșilor a înlăturat gheșeftul constantinesc, silind pe Ministrul de Domenii, de tristă și infamă memorie, să rezilieze contractul cu Jidanii, pe cari în urmă i-a îmbogățit din casa statului, plătindu-le grase despăgubiri. Amintim că lăcomia evreo-liberală a dat înăoai auzind dela delegația Moșilor următoarea solie: „Fiecare copac costă un cap de Moș”.

încercând a cumpăra cu prețuri fabuloase, pădurile ce în mod nelegal fuseseră scutite de expropriere, fie încercând a da exploatatorilor jidani ⁴⁾ în schimbul pădurilor moștești, în mare parte pustiite, alte păduri de enormă valoare din rezervele statului. Afacerea, pregăită în proiecte de legi, menită să îmbogățească un grup de partizani, a căzut prin prăbușirea guvernului Averescu-Goga în primele zile ale lui Iunie 1927.

Ministerul prezidat de Știrbei, cunoscut mai mult prin afacerile lui cu Jidanii de speța lui Anhauch, decât prin experiență politică, a rămas cu totul nepăsător față de arzânda chestiune a Moșilor.

Răsunet din Moldova

O pângărire și o sfidare. Jidanii la mănăstiri¹⁾

Toate îndrăznelile au o margine și toate ticăloșiile un capăt.

Noi ne văetăm că Jidanii ne dau afară din târguri; că și la țară, pe la sate, unde ar trebui să fim scutiți de duhoarea lor, ei nefiind nici muncitori de pământ, nici crescători de vite, și acolo au început a se înmulți; dar ca până și în lăcașurile noastre sfinte de închinăciune și reculegere, cum sunt mănăstirile, să dai de iezele satanice, asta cui i-ar mai fi trăsmit prin cap?!

Ei bine, lucrul acesta se petrece regulat la mănăstirea Agafton.

Sfânta mănăstire Agafton, unde noi creștinii botoșeneni suntem deprinși din copilărie să mergem de cum se desprimăvărează, până târziu toamna, ca să luăm și puțin aer, dar mai ales ca să ne reculegem sufletește, ascultând sfânta slujbă din glasurile melodioase ale cucernicilor maici, pătrunzându-ne de sfințenia vieții lor retrase, și admirând gospodăriile lor de albine harnice; sfânta noastră mănăstire Agafton este astăzi un loc de întâlnire curentă și de petrecere a Jidovimii din oraș.

Atrași de răcoarea pădurii seculare, în mijlocul căreia se află mănăstirea, de apropierea marea de oraș și încurajați de nepăsarea celor datori să reacționeze, s'au năpustit ca corbii, cum le este obiceiul, și chiar în timpul Duminecelor și sărbătorilor, nu mai ai loc de lăcusta iudaică.

Începând din sat și trecând prin curtea chilililor, mișună pădurea și livada mănăstirii de jivine, cu mese întinse și cântece, și răsună locurile

1) Reprodus după ziarul „Chemarea” No. 51 din Iulie 1928, ce apare la Botoșan.

Din toată lumea noastră cu răspundere politică, un singur om le-a înțeles durerea și a declarat bărbătește, conștient de greutatea cuvintelor ce rostea, că va da perfectă soluție legală tuturor plângerilor Moșilor. Acesta a fost Ion I. C. Brătianu, în calitate de Prim-Ministru, care prin cunoscuta-i telegramă angajase tot creditul său politic și întreaga acțiune a guvernului, ce prezida. Din nenorocire, moartea ni l'a răpit prea de vreme.

Cum și cât s'a realizat din programul fixat în memorabila-i telegramă, vom arăta altădată cu toată necruțarea ce comportă adevărul.

I. C. CĂTUNEANU

4) Tischler, Bürger, etc.

sfinte de răscetele și chiotele diavolești ale fiilor ucigașilor Mântuitorului lumii. Și suntem informați că sunt Jidani cari și-au închiriat case pentru tot sezonul.

Profanare nemaipomenită! Socotim că este mai mult decât o îndrăzneală.

Este o jignire, o sfidare și o provocare. O jignire în ceea ce avem noi mai sfânt: credința strămoșească. O sfidare aruncată nevolniciei noastre de atotputernicia jidovnească. O provocare adusă băștinașilor sărăciți de către cotropitorii imbuibați și obraznici.

Să nu uite însă Jidovii îndrăzneți că toate au o margine pe lumea aceasta. Că pădurile românești nu le-au fost niciodată prietene, că multora dintre ai lor le-a plesnit țeasta prin ele când au întins prea mult coarda, și că nu tocmai o pădure sfințită din jurul unei mănăstiri le va fi prielnică, și îi va lăsa nepe-depsiți pentru cutezanța lor profanatoare.

Dacă au nevoie să-și aerisească infirmitățile, sau să-și plimbe imbuibarea, apoi au, slavă Domnului, destule păduri, tot așa de aproape și chiar mai aproape ca mănăstirea Agafton.

Uite, le recomandăm noi, de pildă, Baisa.

Când, dimpreună cu toți frunțașii L. A. N. C., noi spunem de ani de zile că nu se mai poate trăi în țara românească de Jidani, cari cumpără și strică tot de jos și până sus; că pentru Român nici dreptate nu se mai găsește în țara lui, de oarece dreptatea este sub călcăiul cârmuitorilor samavolnici și cârmuitorii sunt la cheremul Jidanilor, atunci toți

ne strigă că suntem neserioși și nebuni.

Să fi ajuns oare și cele sfinte de vânzare?

Căci ce putem crede, când vedem că Jidanii sunt lăsați nestingheriți să-și facă mendrele în jurul unei mănăstiri creștine și să circule prin mănăstire, ca într-o havră jidovească?

Noi ne facem datoria să semnalăm cazul celor în drept și în pu-

tință să facă ordine creștinească la sfânta mănăstire Agafton, să curme un sacrilegiu și să prevină o descărcare a legitimei revolte a simțului creștinesc și românesc, pus la grea încercare de îndrăzneala și nerușinarea jidovească.

Botoșani

Dr. H. VASILIU

fost deputat al L. A. N. C.

O nouă provocare din partea bandiților jidani din Cernăuți

Este proaspăt în memoria noastră atacul Jidanilor în centrul Cernăuților asupra profesorilor români din comisia de bacalaureat, deoarece nu le dăduseră note de pomană, o altă agresiune s'a produs din partea acestor bestii asupra studentului Tudose Popescu fiindcă purta svastica în piept. Din cele ce urmează se va convinge orice Român de bună credință că agresiunile Jidanilor asupra Românilor sunt sistematice și că trebuie înfrânate cât mai este vreme:

Într-o excursie pe care am făcut-o cu prietenul meu, medicul Haralamb Vasiliu cu mașina sa, am sosit pe ziua de 13 Iulie. orele 11 dim., în Cernăuți, unde am avut o pană la cauciuc în centrul orașului. În timp ce schimbam o roată dela mașină au început să se adune puhoi de Jidani din toate târăbile, cari sunt în Cernăuți exclusiv jidovești. Și aceste jivine turbate, între cari și un soldat Jidan în uniforma artileriei românești, au început să sbiere cât îi ținea gura: „Asta Hakenkreuz” — mașina avea svastică în față — „nu voie de purtat, aici este Cernăuți, aici nu este România”. Dacă au văzut că noi nu ne sinchisim cătuși de puțin și ne vedem de treabă, au început să dea asalt asupra noastră ca să rupă svastica depe mașină. Atunci a apucat medicul Vasiliu un clește și eu un ciocan din mașină și ori de câte ori se năpustiau aceste lifte spurcate asupra svasticii, învârteam roată ciocanul și cleștele și nu aveau curajul, — deși erau în număr de cel puțin două sute, — să se atingă de svastică. Știau ei prea bine că vor cădea câțiva sub loviturile ciocanului și ale cleștelui. Tot așa de bine ne dădeam și noi seama că vom fi linșați de mulțimea de bestii pentru cari *Cernăuții nu sunt* în România, dar nu puteam nici cu prețul vieții să îngăduim ca svastica să fie terfelită de mâni murdare.

În timp ce înjurăturile se încruceașau, numărul bestiilor creștea mereu, iar fluierăturile alarmară întreg orașul. Atunci abia a început să sosească poliția — cu părere de rău trebuie să spunem că abia după vre-o 20 de minute. — Zădarnică a fost munca poliției de a împrăștia mulțimea turbată, — ba mai mult chiar — au fost loviți polițiștii de către Jidovime. Așa a fost bătut serg. Ilie Teleagă de către Jidanii Felf Max și Mendel Kohnfeld, iar serg. Vasile Pintilei a fost bătut și mușcat la mână de un Jidan care cu greu a putut fi dus la parchet.

După ce a sporit numărul polițiștilor, cărora dihaniile le strigau că nu pleacă până nu ia poliția svastica depe mașină, am fost conduși de doi comisari de poliție la prefectura poliției, pentru că aveam svastica la mașină. La prefectură, după o discuție mai îndelungată — în care s'a consultat de către dl prefect Bolocan regulamentul în privința portului de insignii la mașini — s'a stabilit că suntem liberi să o purtăm svastica într'u cât regulamentul nu oprește purtarea ei și cu atât mai mult, deoarece suntem o organizație politică recunoscută în România. Trebuie să mărturisim că purtarea poliției cât și a d-lui prefect Bolocan și insp. Flondor în cazul incidentului nostru a fost demnă și de imitat de către oricare altă poliție din țară. Gazeta jidovească „Morgenblatt” se plânge că cu această ocazie ar fi fost loviți mai mulți tineri jidani și conduși sub lovituri la poliție. Nu o credem aceasta, știind bine că Jidanul bate și strigă. Dar dacă se va fi întâmplat aceasta, apoi a fost pe bună dreptate, de vreme ce poliția a fost fluierată și bătută de Jidani. Știu că doar nu avea să mai urmeze vre-o decorație pentru Jidani, când bat slujb și în exercițiul funcțiunii lor.

Dacă însă obrăznicia Jidanilor a fost atât de mare, încât au îndrăz-

nit să lovească poliția, apoi aceasta nu-i din vina poliției, ci din vina politicianilor cari din motive electorale nu se simt cătuși de puțin jigniti nici măcar atunci, când strigă Jidanii că orașul Cernăuți nu-i cuprins între hotarele României.

Până aici am expus faptul așa după cum s'a petrecut, dar să reflectăm puțin asupra lui:

Jidanii din Cernăuți sunt convinși că ei formează acolo o republică jidovească pentru sine, care n'are nici înclinici în mână cu România. Bravo! d-lor politicieni liberali, averescani și țărăniști dela Cernăuți, d-voastre luați parte pe rând la conducerea destinelor României dintr'o republică jidovească care-și schimbă președinții după cum se schimbă guvernele din România. Straucher cu liberalii, Ebner cu averescanii, Pistiner (socialist) și Deisbruner cu țărăniștii și vă bucurați de toate legile României, prezentându-vă în parlament ca delegați ai națiunii! (care națiune?) Nu vi se pare că aceasta-i prea mult.

Starea lucrurilor dela Cernăuți nu se datorește decât politicianilor partidelor, cari se simt foarte bine că-și încasează procentul lor din afacerile cu Jidanii, în schimb însă îi ocrotesc pe Jidani și le poartă mai multă grijă decât rabinii. Iar când ține vre-un partid în Cernăuți câte o „mare” adunare, trântăbită pe coloane întregi de gazete, Jidanii le populează sălile și le strigă *hoich*; așa-i d-le Maniu și Mihalache că astă iarnă ați fost încântați că vi s'au populat sălile cu „țărăniști” și socialiști, dar nu voiati să-i priviți mai de aproape ca să le vedeți nasurile mari și corioate de „habsburgi”. chistruii pe fețe, perciunii până pe umeri și ochii urduroși, iar în săli un parfum de usturoi de să vă adoarmă.

Dar ce am mai văzut în această mulțime de Jidani turbați? Am văzut un Jidan care purta uniforma de soldat din arma artileriei, care striga și el să dăm svastica jos, iar când Dr. Vasiliu l-a provocat să se îndepărteze, Jidanii au răspuns că el întâi este Jidan și apoi soldat.

Așa dar destupați-vă urechile, d-lor politicieni, tovarăși cu Jidanii și auziți adevărul adevărat: Concepția jidovească este că soldatul jidan este întâi Jidan și apoi soldat și toți suntem convinși că la orice slujbaș jidan există aceeași mentalitate ca întâi e Jidan și apoi slujbaș. Dar vă orbesc arginții jidovești cari nu miroasă ca Jidanii și nu voiți să înțelegeți.

Iată de ce L. A. N. C. atunci, când va avea posibilitatea, îi va îndepărta mai întâi din slujbe și din armată și va face exproprierea caselor jidovești dela orașe prevăzută în program, împroprietărind funcționari și meseriași români dela sate, oricât ați ridicuiiza ceea ce susținem noi, d-lor dela „Glasul Bucovinei” și „Cuvântul Țărânimii”. Așa vom face noi romanizarea orașelor, nu cu minciunile d-voastre cari îmbogății pe Jidani și ne înstrăinați orașele mai mult.

Fapt nemaipomenit în toate statele din Europa este că națiunea dominantă dintr'o țară să nu poată circula liber în interiorul țării și Jidanii să poruncească dacă-i voie să porți un semn distinctiv sau nu, pe când ei să-și pună cornul lor orișunde chiar și pe clădiri publice, cum este cazul cu primăria din Suceava clădită în 1904, unde se poate vedea foarte bine triunghiul jidovesc între coarnea bourului și de ambele părți ale capului și de 24 de ani nimeni n'a cerut radierea triunghiului jidovesc depe edificiul primăriei. Aceasta înseamnă că Români din România sunt sclavii Jidanilor și sclavilor nu li-i permis ceea ce li-i permis stăpânilor.

Cât ne privește pe noi cei din L. A. N. C., le aducem la cunoștință acelor cari sunt cu noi că s'a produs un nou caz de provocare și agresiune din partea Jidanilor din Cernăuți asupra membrilor din Ligă. De aceea cerem ca Români cari citesc gazetele noastre și nu sunt tovarăși cu Jidanii să-și strângă rândurile, să dea sprijinul lor acelor cari stând în fruntea acestei organizații politice sunt expuși la toate atacurile din partea Jidanilor și a jidoviților. Să trezească din somn și pe cei mai întunecați la minte și să le arate că Jidanii au trecut de mult la ofensivă pe față, ne mai dându-ne voie nouă Românilor să ne mișcăm liber în țara noastră.

Dar este bine că Jidanii își arată colții căci cu aceasta se apropie timpul când L. Apărării N. C. se va schimba în L. Acțiunii N. C., trecând dela defensivă la ofensivă și ajungând stăpână pe destinele țării va aplica medicamente tari pentru distrugerea ploșnițelor pentru cari singura muncă este să sugă sângele din trupurile noastre.

De bună seamă că Jidanii din Cernăuți vor avea grijă și de data aceasta să informeze străinătatea că ei au fost victimele agresiunii noastre, de aceea cred că este de datoria tuturor gazetelor naționa-

liste să reproducă acest caz de nemaipomenită obrăznicie jidovească ca cel puțin la noi în țară să știe toată suflarea românească, ce ne așteaptă viitorul cel mai apropiat, dacă nu vom reacționa cum trebuie cât mai este timp.

Cât despre credința Jidanilor că la Cernăuți nu-i România și nu-i voie de purtat svastica, sper că le vom dovedi contrariul prin o adunare a L. A. N. C. în Cernăuți

GEORGE CÂRLAN, prof.
fost deputat al L. A. N. C.

„România în fața viitorului războiu”

Acesta este titlul unei broșuri, ce cuprinde trei conferințe, ținute de generalul Radu R. Rosetti în acest an, la Uniunea ofițerilor în rezervă, București.

Nu am citit nimic în presă despre ideile distinsului conferențiar, invalid de războiu, dobândindu-și rana ce-i face onoare, în bătălia dela Mărășești, fost atașat militar la Londra în 1919—20, unde s'a remarcat prin tact și încordată muncă de a face să ne fie cunoscută țara în străinătate, cu puțini diplomați români se îndeletnicesc peste granițe cu asemenea ocupație.

Este explicabil, deși dureros, ca presa scrisă românească să tacă asupra problemei pusă de generalul Radu R. Rosetti.

Cine să vorbească? „Anumita presă”? Aceasta, fiind complet aservită intereselor Jidanilor, cari sunt dușmanii țării noastre, este firesc să nu scrie un cuvânt de îndreptare a răului pe care dușmanii țării noastre, Jidanii, îl doresc tot mai întins și iremediabil. Ce le pasă lor de nepregătirea noastră militară, când patronii semiți dela „anumita presă” lucrează pe toate căile la slăbirea forței noastre naționale și în consecință militare?

Cine să mai scrie? Gazetele, cari nu fac parte din „anumita presă”? Acestea fac politică militantă, pătimășă până la orbire, încât nu pot vedea probleme de ordin național, interese permanente ale statului. În miopia lor pasionată, nu văd decât pe adversarul din arena luptei de partid, pe el îl atacă, irosindu-și toate forțele într'o ceartă zilnică, steapă și neghioabă.

Iată pentru-ce, domnule cititor, gazetele noastre nu s'au ocupat de cele trei conferințe ale generalului Radu R. Rosetti.

Noi însă, cei dela „Infrățirea Românească” stând deasupra partidelor și putându-le arunca adevărul în față, fără frică și fără nici o vină, simțim datoria să atragem atenția marelui public asupra problemei, pusă clar, pătrunzător, cu pricepere tehnică și iubire de neam, de către bravul ofițer superior, înaintea Uniunii ofițerilor în rezervă.

Nici o vorbă de prisos, nici o tiradă patriotică, ci idei precise și luminoase, isvorând dintr'un sistem de gândire politică, domină dela început până la sfârșit expunerea sobră a autorului. Broșura aceasta nu se rezumă; se citește cu atenție și se reflectează asupra adevărului, astfel desvăluit încât impresionează pe cititorul, ce simte necesitatea sufletească — dacă nu-i nici Jidan nici jidovit — să mulțumească distinsului General pentru lumina făcută.

Citez numai două pasagii: unul privitor la menirea țării noastre; altul referitor la ceea ce trebuie să fie pregătirea armată a României întregite, spre a face față atacului viitor ce va veni concomitent dinspre Nistru, Dunăre și Tisa, dela Ruși, Bulgari și Unguri, astăzi mai bine pregătiți decât noi.

Ținând seama de trecutul istoric și de factorii economici permanenți, cred că această menire se poate defini astfel:

„Menținerea între Tisa, Dunăre, Nistru și Marea Neagră a ramurei românești a gintei latine, în condițiuni de pace și de bună stare materială și morală, cari să îngăduie pe de o parte desvoltarea civilizației latine în aceste părți, iar pe de alta, asigurarea, la gurile Dunării, a liniștitului schimb de bunuri, produse de țările din basinul acestui fluviu, cu cele din restul lumii”. (pag. 6).

Al doilea pasagiu, ca concluzie a concepției că armata noastră trebuie să fie națiunea întreagă pregătită de luptă, așa cum a vorbit Mircea lui Baiazid în viziunea genială politică alui Eminescu, sună astfel:

„Din cele expuse până aici, reiese cred, că armata noastră luptătoare viitoare, aceea adică, care să poată îndeplini, în bune condițiuni rostul defensiv pe care îl impune menirea noastră istorică, urmează a fi alcătuită din întreaga populație bărbătească, validă, chemată pe rând sub steag pentru o scurtă durată de timp în care să capete cuvenita pregătire, și strânsă apoi toată, la nevoie, pentru a face față dușmanului, pe când tot restul po-

pulației, organizat din vreme, ar a-proviziona armata, și ar executa celelalte servicii, fără de ajutorul cărora unitățile luptătoare nu-și pot îndeplini menirea“.

Ne mărginim la aceste două citate. Este destul ca cititorul să în-

teleagă ce puncte de vedere pe cât de înalte pe atât de just stăpănesc expunerea problemei și trebuie să intereseze guvern și opinia publică românească din această țară.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

Din durerile fără sfârșit ale Maramureșului

Publicăm scrisoarea de mai jos cu memoriul alăturat.

Vișeul de sus, 25—VI. 1928.

Domnule Director !

Ieri mi s'a înmănat sentința Casației în cauza composesoratului Vișeul de sus, pe care alăturat am onoare a Vi-o trimite.

Dacă Veți binevoi a căuta art. 36, 37, 46 și 80 din legea Casației cu desbaterile parlamentare editată de către dl C. Tunescu avocat, se poate constata absurditatea cu rea credință.

Recursurile nu puteau fi anulate, căci mijloacele de casare s'au depus, numirea greșită (?) de „apelație“, s'a corectat prin comunicările din Ianuarie, April și Octomvrie-Noemvrie 1927, în „recurs“.

Cum sentința atăcată dos nr. 5891-1923 este reeditarea sentințelor 17.882—1905-6. și 1816—1911 P., în baza art. 80 din legea casației trebuia a respecta procedura urbarială urmată prin legea I din 1911, în baza căreia s'au elaborat apelațiile. După legile urbariale casația trebuie să aibă din specialiști secție urbarială, ce n'are; din 7 judecători, 5 consilieri n'au știut ungurește și n'au putut în fond aprecia dosarul netradus în românește. Dl Victor Șandor, n'are examen de judecător și ca fost procuror ar avea locul la secția penală. Dar a rolat ca referent în primul proces urbarial ce a văzut în viața sa! Dl Vercedea n'a funcționat nicicând ca judecător, a condus „Albina“ — Brașov 30 ani. Iacă ce competențe a știut Porcu impune la casație și la Consiliul Agrar. Din debata Iulian-Mirto-Mârzescu și Mircea Juvara se vede situația și unificarea cu furca. Sentința constituie o rușine națională. Dl Mandicevschi este referentul comp. și la com. Agrar !!

Cum sentința definitivă a desmembrării, comp. nu s'a adus încă, mai forțăm să se ordoneze pentru repararea nedreptăților procedură întregitoare din oficiu. Statul ne-ar ajuta mult, dacă și El ar cere conform memoriului meu alăturat aici

în 5 exempl. din cari Vă rog a înainta 1 ex. dlui Vintila Brătianu, 1 ex. dlui Duca, 1 ex. dlui Lapădatu și 1 exemplar dlui Bogdan Duică, și a-l publica în „Infrățirea Românească“ nr. din 1 Iulie a. c.

E scandal, că Statul se lasă pun-gășit și furat cu 500 milioane lei, cât valorează cele 11.473 1/2 jug. cad. pierdute fraudulos.

Memoriul

Asupra felului de procedură prin care s'a înșelat Statul cu 500 milioane lei prin proporționalizarea frauduloasă a Composesoratului Românilor nobili din Vișeul de sus, Dos. Tribunalului Sighet Nr. 569—C.—1923.

1. Din intravilanle nobile chei de îndreptățire la împărțirea moșiei comune devălmășe s'au omis jumătate din cheile Statului și anume coalele funduare din Vișeul de sus Nr. 1—150 în bloc 147 intravilane nobile parcelele Nr. top. fund. 1-147, în chip fraudulos. Din coala Statului Nr. 1 fundual s'au mai omis ilegal parcela 1218-a cu 1560 st. p. suprafață, parcela Nr. 963-a-3, 5539 st. p. suprafață, parcela Nr. 104-b. cu 1093 st. p. suprafață etc., și Statul în loc de 10210 jug. cad. acaret particular primește abia 5105 jug. cad. competiția Composesorală și aceea așezată și situată pe corpul de moșie al Composesoratului definitiv expropriat prin sentința Comitetului Agrar Nr. 265 S. Tr. din 10 Aprilie 1924, încât Statul absolut nimic nu primește ca Compose-sor din moșia comună de 29 mii jug. cad. Se proporționalizează prin sentința de 11 Martie 1926 a Tribunalului Sighet Dos. Nr. 589 C. 1923 și 1263 și jumătate jug. cad. posesiune particulară a Statului coastele de munte din munții Țiganul, Coasta mare, Piciorul ursului și Mihoaea cum aceea ar fi proprietatea Composesoratului și se dă în zona primă de așezare „unde în urma sentinței definitive a Tribunalului Sighet Nr. 17882—1905 P. trebuia să fie așezat Statul ca po-

sesor jur împrejurul acaretului său ieșit din Composesorat“ și așează acaretul Nr. 8 al firmei Groedel pentru că pădurea aceasta are materialul rășinos cel mai valoros de esență rezonantă. Statul a cumpărat munții cu pădure de coaste dela Steimetz Moșe și Alexandru Elefant cum arată Dos. Avocatului Statului din Sighet Nr. 4254—1913, cumpărarea a aprobat-o Ministrul Agric. Ung. Nr. 72762—1913 I. B-2 care s'a întabulat pe Stat și în posesiunea sa factică cu 1263 și 1/2 jug. cad. pădure de coaste care prin sentința definitivă a Curții de Apel Debrețin Nr. 1856—1912 s'au separat de către moșia Composesorală. Prin procedură frauduloasă Statul pierde terenul și lemnoasa alor 11473 jug. cad. care prețuesc mai puțin 500 milioane lei din cheile Statului definitiv satorite cu sentința 17882—1905 P.; s'au mai omis în anul 1926, 97 st. p. din chei parcela Nr. 948, Nr. top. fund. din coala Vișeu Nr. funduar 804. Cum desmembrarea Composesoratului încă nu s'a judecat și împărțirea pe teren încă nu s'a operat se poate cere procedură întregitoare cu urmărire din oficiu la Tribunalul Sighet în baza ordonanțelor Urbariale 18200—1908 M. J. și 30—1909 M. J. art. 12 prin care se poate repara fraudă și se poate impune Tribunalului Sighet de către Min. Domen. prin cercetarea M. J., să se țină cont și de rezultatul Reformei Agrare și să se separeze din suprafețele Composesoratului pădurile și pășunile definitiv expropriate, cari nu pot fi proporționalizate nefiind mai mult averi Composesorale.

2. A mai fost înșelată și comuna Vișeul de sus a cărei competiță după intravilanul nobil pe care e clădită Primăria a fost ilegal omisă atât din acaretul comun ce rămâne Composesorilor rămași pe mai departe în Comunitate composesorală precum și dintre cele 95 acarete individuale cari trec peste 100 jug. cad. în proprietatea particulară a Composesorilor.

Intravilanul nobil al comunei cuprins în coala funduară 279 parcelele 308, 312, 313 cu 562 st. p. suprafață a fost cuprins definitiv în cerere de proporționalizare prin sentința Nr. 17882—1905 P. la N. cor. 105 însă a fost omisă la împărțire ilegal și fraudulos și s'a încercat a se confunda competița sa de Composesor al comunei cu competița Urbarială de interes de obștie cum este pepiniera de pomicultură care azi compete școalelor prin sentința Tribunalului Sighet din 11 Martie

1926, Nr. dos. 589 C.—1923, pag. 95, Nr. cur. 93. Cum cel mai mic acaret al lui Bora Ion dela Nr. cur. 10 primește individual 102 jug. cad. 1191 st. p. după 447 st. p. cheie, intravilan nobil; după 562 st. cheie omisă comuna este păgubită prin fraudă cu minimum 5 milioane lei.

În „Gazeta Maramureșană“ cu iscălitură am provocat prefectura să intervină pentru a salva greșelile comunei însă fără rezultat pentru că prefectul Mihail Gavrilă este președintele Consiliului de Administrație al fabricii de scaune unde concernul Groedel și-a plasat combinațiile sale economice din Maramureș și astfel se desinteresează de treburile obștești.

Binevoii a interveni la Ministerul de Interne și la cel de Agricultură pentru a salva aceste interese obștești prin intervenție urgentă.

Vișeul de sus, 24 Iunie 1928.

Cu distinsă stimă

DR. VASILE FILIPCIUC
director de bancă.

Nu vă jucați cu focul!

Aducem la cunoștința opiniei publice că Jidanii Tischler și Bürger în proces cu Moții pentru păduri și pășuni, în întindere de 11 mii jugere în regiunea Ciucea, după ce au pierdut definitiv procesul și la Comisia de ocol din Huedin și la Comisia județeană din Cluj, au făcut cerere de revizuire la Comitetul Agrar și că și-au câștigat protectori principali pe *Tancred Constantinescu*, cunoscutul. geșeftar en gros din partidul liberal și pe deputatul *Milița Constantinescu* fostul secretar general al Comitetului Agrar și nepot al lui Constantinescu-Porcu.

Atragem atenția d-lui ministru Argetoianu, președintele

Comitetului Agrar, a d-lui C. Nicolaescu președinte substituit al Comitetului Agrar și președinte al Senatului, a d-lui G. Cipăianu subsecretar de stat la Domenii, precum și a Comisiei instituite pentru rezolvirea doleanțelor Moților; tuturor acestor persoane cu răspundere și magistraților din Comitet le atragem atenția asupra *lucrăturilor săvârșite de Jidanii Tischler și Bürger cu ținta precisă de a câștiga cu orice preț procesul la Comitetul Agrar.*

Moții tot mai așteaptă în credința că sunt și pentru ei judecători la București.

Dacă și acum nu se vor găsi, guvernul va răspunde că s'a jucat cu focul. UN OBSERVATOR.

Jidanii în funcțiuni publice

Pretor, casier și medic de circumscripție Jidani

Democrația vremii și politicianismul demagogic a făcut ca prestigiul funcțiilor publice să fie mult scăzut — ca să nu spunem compromis — așa precum reiese din cele ce urmează.

Umanitarismul internațional, finanțat în propaganda sa de „Finanța Internațională Jidovească“, a cerut drepturi civile și politice, pentru toți fiii lui Izrael ce se găseau supuși diferitelor state și mai cu seamă pentru statele mici, cu „*interesele limitate*“ cum le califică tratatul de pace dela Versailles și Societatea Națiunilor.

Vremurile și oamenii politici dela conducerea Statului de după război, ne-au impus să primim cu drepturi egale — pe alocuri și cu privilegii — pe cei ce n'au nimic comun cu neamul nostru, cu credința și limba noastră din bătrâni.

I-am primit, cu speranță de a colabora cu noi, în mod cinstit și imparțial, la treburile publice. Urmările n'au întârziat.

Coborîrea nivelului moral; fraudele și corupțiunea au pătruns și s'au manifestat în întreaga noastră viață publică.

La toate aceste ticăloșii, Jidanul a contribuit în mod *direct* sau *indirect*. O cercetare amănunțită a rellelor ce bântue moralitatea publică, ne va îndreptăți afirmația.

Iată și faptele:

Aléx Moscu, fost pretor al plasei Sarsânlar, jud. Durostor, actualmente suspendat din funcție.

Acest fost pretor, absolvent al Institutului de Științe de Stat din București, a funcționat ca pretor aproape doi ani, fiind numit sub guvernul Gr. Averescu.

Nu mă ocup de activitatea sa, decât de cea din ultimul timp în plasa Sarsânlar, unde a fost numit prin August 1927. Mai înainte a fost în Vechiul Regat, apoi în plasa Ostrov, tot județul Durostor.

Numit în plasa Sarsânlar, dl Moscu a avut grija, ca să-și aducă în plasă de medic pe Jidanul Horowitz și de casier la comuna de reședință pe David Eschinazi.

Cum a administrat interesele plasei sau mai bine zis „*cum a operat*“, căci de administrație nici nu poate fi vorba? În concepțiunea dlui Moscu, plasa era o moșie cu robi, proprietatea familiei sale compusă din: soție și soacră.

În toate inspecțiile, pleca cu soția care avea cuvânt hotărîtor, mai cu seamă când era vorba de inspecția casieriei comunale, dna își fixa suma de care socotea că are nevoie, și după ce număra banii casei — în vreme ce soțul încheia procesul verbal de inspecție — ea își pune în „*pușetă*“ suma necesară: 5 până la

10 mii lei — anunțând soțul că are nevoie de suma cutare sau cutare.

În timp ce se făcea această operație, la primărie, dna Moscu avusesse grija să dea ordin în sat să i se aducă de urgență: ouă, pui, găini, găști, etc., pe care de cele mai multe ori nu le plătea sau dacă le plătea, dădea un preț ridicol, amenințând cu autoritatea soțului pretor, că încheie proces verbal și amendează pentru speculă.

Există într'o comună din plasă un bon de 100 (una sută) lei pentru un sac de porumb. Dublul decaltru de grâu îl plătea cu 30 lei.

La reședința plasei era un fel de depozit central, unde comunele depuneau „peșchesul“! Orice împotrivire, avea consecințe grave: funcționarii amenințați cu darea afară din serviciu, iar locuitorii cu amenințări de tot felul.

Dl Moscu ca furnizor de alimente, pentru rudele și cunoșcuții dela București.

Toată activitatea administrativă a dlui Moscu, se reducea la această campanie de aprovizionare.

Titlul de pretor îl ajuta de minune, fiindu-i *mijlocul* pentru atingerea scopului principal: pricopsirea.

În acest scop, expedia în perioade regulate la București, prin telefonistul plasei, tot ce aduna din comunele plasei.

Punctul de trecere era Turtucaia. Astă iarnă pe un ger teribil, trimi-

sul special al dlui Moscu, având niște purcei și găște, le-a fost scăpat pe Dunăre — aceasta fiind înghețată — bietul om a trebuit să alerge pe ghiată să prindă animalele insubordonate, care se îndreptau spre un tufiș.

Intr'una din expediții, cu mai multe cuști speciale de paseri și porci, acestea i s'au conșifcat de poliția orașului Turtucaia și s'au împărțit la Sillistra funcționarilor.

Fără nici o jenă, ordona să i se aducă putini cu brânză, pe care le expedia acolo unde i se cerea, contra cost!

Soția dlui Moscu, mergea la magazine de coloniale sau manufactură și consuma, totul pe datorie, contra bon.

Așa de ex. în Sarsânlar, la un magazin datorează 6000 (șase mii lei) iar la altul două mii lei. În felul acesta proceda și în restul plasei.

Ba de multe ori, lua în numele soțului — pretor — bani numerar, făcându-și casetă particulară, pe care soțul trebuia să-i acopere, dacă dovedea, de unde nu dădea un bon și era suficient.

La băncile populare, a făcut peste tot datorii, luând girul oamenilor de seamă din plasă, pe care i-a lăsat să plătească sumele împrumutate.

Aceasta ar fi pe scurt, activitatea sau operația particulară. Să vedem operațiile oficiale, cu acte semnate în calitate de Pretor.

Jaful banului public

Dl Moscu, fost pretor, a pus la contribuție toată ingeniozitatea de care este capabil, în excrocherie, fiul lui Izrail și într'adevăr a găsit o mulțime de mijloace pentru a-și împlini gândul.

S'a hotărât să procure armament comunelor, pentru guardii comunali, în care scop a adunat dela fiecare comună suma de Lei 160.107 (una sută șasezeci mii, una sută șapte). Tot ce prevedea bugetul.

A mers la București, la magazinul de arme Osias Klinge, și a convenit să pue pe factură 1600 (una mie șase sute) lei revolverul pe care l-a procurat cu treisute lei. Aceasta a constatat-o chiar d-l prefect Al. Lucescu personal la București, descoperind falsitatea facturii.

A procurat pentru cancelaria plasei o mașină de scris — reparată la Adler — pentru care a procurat factură de 24.000 (douăzecișipatru mii) lei (!)

Cu ocazia serbărilor pentru adunarea fondului Aviației, dl Moscu a cerut câte 800 (optsute) lei contri-

buție dela fiecare comună; în plus miei, vin, etc., pentru masa comună ce avea să se dea pentru adunarea fondurilor prin chetă.

D-na Moscu a luat parte activă cu această ocazie, a avut grijă să-și completeze cămara din alimentele adunate. Pentru facerea unei plăcinte s'a consumat 6 kg. untură!?

La serbare s'a cheltuit 11.550 lei, plus orchestra 3000 lei. Rezultatul a fost că s'au cheltuit 12.800 lei (contribuția celor 16 comune câte 800 lei), plus toate alimentele și vinul adunat gratis, și s'a chetat, după raportul d-lui și d-nei Moscu, numai 2500 lei (două mii cinci sute), având un deficit de 1350 lei plus toate alimentele adunate gratis.

Iată grija și sârguința ce a pus-o d-na și dl Moscu, fost pretor al plasei Sarsânlar, în Cadrilater, pentru formarea fondurilor aviației române!

Sufletele românești să aprecieze. Durerea este prea mare; ca om și ca Român, n'ași putea preciza cât de gravă este crima!

Și doară acestea sunt numai spicurile ce le-am făcut în câteva zile. Câte vor fi existând încă nedescoperite!?

Casierul David Eschinazi.

Protejatul d-lui pretor Moscu. Venit abia casier, la tăerea chitanței a 3-a, comite imediat excrocheria. La cotor 500 lei în chitanțier, iar pe chitanța locuitorului 1200.

Apci a operat cu un chitanțier personal, eliberând chitanțe pentru dări fictive ca de ex.: „pentru acoperirea dărilor comunale“!

În acest gen s'a operat câteva luni de zile. S'au descoperit la locuitori chitanțe în genul celor de mai sus. El singur a declarat că a avut două chitanțiere false, procurate în mod special pentru el.

Dela Turcii emigranți lua sume enorme sub amenințarea că nu-i dă certificatul, că a plătit toate dările către stat.

Acest casier, joacă cărți și bea; a violat o fetiță din Sarsânlar de 7 ani, pentru care fapt este dat în judecată actualmente în Apel la Constanța.

În urma reclamației directorului de școală Zamfirescu, i s'a făcut anchetă și s'au descoperit toate cele de mai sus, fiind suspendat.

Ancheta continuă.

Medicul *circumscripției* Horovitz, în 4 luni de zile a făcut serviciul regulat 18 zile; restul l-a petrecut în concedii. Satul nici nu-l cunoaște! Activitate sanitară în circumscripție nimic! În schimb a încasat leafă 46.000 (patruzecișisase mii) lei. Așa a înțeles să-și facă datoria!..

Datorită energiei și hotărârii de a tăia răul din rădăcină, d-l Al. Lucescu prefect, Delegat al jud. Durostor și Inspector general administrativ, s'au hotărât anchete amănunțite, pentru a se scoate la iveală toate ticăloșiile săvârșite în acest colț binecuvântat al României Mari.

Să sperăm că dreptatea și legea va triumfa, în potriiva intervenției politice.

Justiția singură va avea cuvântul. Sarsânlar, jud. Durostor.

G. FĂCĂOARU

Un document sguduitor

Publicăm mai jos următorul manifest bolșevic, deci de proveniență jidovească, ce a fost aruncat în noaptea de 15/16 Maiu 1926 în toate regiunile miniere din Ardeal.

Invităm pe toți abonații noștri, cari nu toți sunt membri ai L. A. N. C. dar cu toții doresc o mai bună stare de lucruri în această țară, îi invităm, îi rugăm și îi îndemnăm cu stăruință, să-și oprească judecata limpede și românească asupra textului de mai jos, spre a înțelege cu câtă amarnică vinovăție se încarcă toate acele partide politice, cari, în goana lor nesăbuită după putere, fac tovarășii cu așa zișii socialiști, cari în realitate sunt comuniști, spre a ajunge mai ușor, în virtutea numărului, la cârma statului.

Această observație generală privește în primul rând partidul na-

țional-tărănesc, lipsit de orice scrupule aliat cu Jidanii, bârffitor alături de ei ai României întregite în străinătate, și căutând a împiedica împreună cu fiii lui Iuda toate străduințele noastre de împuțernicire națională.

Acea observație generală se îndreaptă și către preoțimea noastră, care este atât de atacată de Jidanii, autori ai manifestului, și care totuși face politică cu partidul național-tărănesc, aliat cu Jidanii.

Domnilor preoți români scrutați-vă conștiința și cumpăniți cu suflet curat, dacă merită partidul național-tărănesc să se bucure de sprijinul slujitorilor altarului. Citiți și rugăm: „Muneitori pământeni și subpământeni!“

„Până când veți mai răbda, ca amarul suferințelor să ne fie tova-

rășul criminal din leagăn până în mormânt?

„Până când veți mai suferi, ca jugul muncii dobitocești să ne înhame din fragedă copilărie, până la adânci bătrânețe la carul intereselor burgheziei urgente?”

„Până când vă veți lăsa înlănțuiți de minciunile copilărești propovăduite de preoțime, acești scamatori leneși ai nedreptății pământului?”

„Până când vă veți lăsa purtați de nas, de asasinii cuziști ai libertății, egalității și frățietății omenesci?”

„Până când veți permite să fie prostituate femeile voastre și deflorate fetele voastre, ca să procure delicia sexuală ale raiului cetelor de destrăbalați, organizați în călăii noștri?”

Până când?

„N'au fost deajuns torențele de energie desfășurate de brațele noastre într'u a întări barca bradipilor societății putrede înfocate?”

„N'au fost deajuns răurile de lacrimi și suspine vărsate în urma biciuirilor și chinurilor suferite?”

„N'a fost deajuns jertfa virginității semenelor noastre într'u desfășurarea armăsarilor nesăturați și depravați ai claselor suprapuse?”

„Muncitori! Deșteptați-vă!”

„Pentru creduli, idioți și maniaci se apropie ziua aniversării, celei mai mari minciuni din câte le-a iscodit vreodată omenirea interesată, ziua învierii aceluia Cristos nebun, care prin fățarnicia principiilor sale blăstămate ne-a robit aproape 2000 de ani mîntea, carnea și voința noastră!”

„Pentru noi, imensa mulțime, care începe a se trezi din narcoticele de subjugare burghezo-popească, ziua învierii își trimite razele de scuturare a lanțurilor milenare dela Răsărit, din țara în care Dumnezeuul nostru Lenin, a făcut dreptate pentru noi cei desmoșteniți!”

„Fiți gata! Ora va suna în curând! Și atunci pe baricade! Să ne jertfim, ca din sângele nostru vărsat de geaba mii de ani, să răsară dreptatea cel puțin pentru urmașii noștri!”

„Cele dintâi jertfe pe altarul dreptății să fie popimea destrăbălată cu înfășurare de inger și mațe de drac, ca cel mai mare inamic al nostru, apoi toți ticăloșii burgheziei, cari ne mănâncă carnea și ne beau sângele nostru nevinovat.”

„Ce au făcut cu voi aceste lepre a omenirii în mii de ani, răsplătiți-le însutit în o singură zi.”

„Chinuiți-i pe rug, ardeți-i cu ferul roș de vii, înhămați-i la greutatea groasnice, desvirginați-le fetele, ne-

cinstiți-le nevestele și după ce ați beut din cupa fericirii de răsunare până în fund, tocați-i fără milă în cap, sugrumați-le până și viperile lor din leagăn.

„Și atunci domnia lumii va ajunge

în mâinile noastre, a aceluia care merită să o dețină prin numărul, munca și virtutea lor.

„Comitetul executiv al Partidului Bolșevic”.

Acelaș glas din tânăra generație

Au durat mult ani de nedreptăți și încălcări, de torturi și tiranii. A fost o realitate crudă despărțirea de secole de către frații noștri și țărâna ce ne-a fost smulsă din trupul sfinteii Patrii spre a fi prefăcută în holde menite să hrănească sbirii neamului nostru.

Am răbdat, am visat și-am așteptat, ani după ani, decenii după decenii, secole de secole. Marele ceas bătut în vara lui 1916, când primele balalioane române trec Carpații și cu lacrimi de bucurie în ochi se îmbrățișează cu frații de-atâta vreme robiți.

Dar calda îmbrățișare nu ținu decât o clipă, ea se spulberă precum se despărțiră frații în bubuitul tunului și glasul de războiu al dușmanului. Ani de zile de-arândul în urmă, am răbdat umilință și jigniri, am suferit până în ziua mult așteptată, ziua mării în care ne-am unit într'o caldă îmbrățișare frățească smeriți și duioși, cu ochii însetoși de fericire, veseli și fericiți apoi.

Bucurii, veselie nespusă, mulțumiri sufletești și dese sărutări. Dar a fost numai un timp. Discordia își căută locul între noi, își așternu culcușul în sânul celor îmbrățișați și-i mușcă puternic, încolțindu-i.

Așa s'au născut divergențele din ultimul timp și așa vor merge dacă nu se va căuta o contopire cât mai grabnică și perfectă.

Ce oare ne-a făcut să ne poreclim „Ardeleni” și „Regățeni”, „uniți” și „neuniți”? Nu sunt decât motive menite a ne desbina, acum în urma unirii, acum când formăm o unitate națională, un stat mare și puternic, o națiune însemnată în concertul popoarelor omenirii, acum, când această desbinare ar face să piară și să se spulbere ambele părți ce ar suferi această mârșavă operație.

Trebue să aducem în lumină faptele ce se petrec acum spre a-și da fiecare seamă de realitatea și importanța lor, și cari dacă nu vor veni timpuri de disciplină și ordine, ne vor duce în mod fatal la o anarhie în toată regula, căci guvernele ce s'au perindat până acum — dela Consiliul Dirigent și până la actuala guvernare — n'au făcut decât să nemulțumească mulțimile prin ile-

galitățile și nedreptățile comise, căci azi, în urma atâtor constatări făcute, politica nu-i decât o băltoacă în care se tăvălesc demagogii și lașii căutând prin toate mijlocele a ajunge la căpătuire!

Să poștească cei ce fac politică de tarabă a zilelor de acum, poștească acolo în mijlocul poporului, să-i vadă și să-i alinte suferințele, să-i vadă nevoile și mizeria în care se sbate, să-i șteargă lacrimile durerii ce-l bântue! Dar ei nu merg la el decât atunci când alegerile electorale se apropie, acum, le e frică de poporul pe care-l asupresc și care nu va înceta de a se răsbuna și de a-i pedepsi.

Poporul așteaptă clipa mare în care se va restabili puterea legalității: clipa în care toți cei vinovați vor atârna în ștreangurile adevărului și dreptății!

Da, va sosi acea clipă, în care toți răsfățații și înțâfnații soartei vor tremura în spasmii groazei de răspundere în fața națiunii învingătoare!

Va sosi ceasul în care un nou Tepeș își va face apariția și-i va zdrobi!

Orice suflet se revoltă când vede maltrătarile comise de cei instalați la putere prin uzurpare, toate inimile se cutremură la nedreptățile ce se comit în fiecare zi și cari îi vor ajunge pe toți. Bandiții ordinari cari în timpul războiului au fugit și s'au tăvălit pe mătăsuri petrecând în orgii, acum sunt cei ce fură gila poporului lipsit și sărac!

Sunt cei cari azi dau poreclele de „Regățean” și „Ardelean”, numai ei pot comite asemenea lucruri, căci ei n'au fost în hora morții, ei au fugit de sub ghiarele războiului dus cu atâta greutate, și trecut prin atâtea suferinți, ei sunt calomniatorii cari n'au contribuit cu nimic la unitatea națională și cari seamănă mărul discordiei în sânul fraților uniți pe cari îi exploatează!

Dar voi, cei cinstiți, cei a căror inimă bat pentru România, voi, cei mulți, poporul, națiunea, tinerimea, nu-i ascultați, loviți-i și zdrobiți-i atunci când îi auziți rostind asemenea defăimări! Ei sunt viperele ascunse printre noi și cari ne inve-

ninează zilele și ne amărăsc viața ce-o ducem la un loc.

Dispară ei și vor dispărea toate neînțelegerile. Numai cei mișei, cei mai sădici strigoii pot rosti asemenea poredle.

Sunt înstrăinații și necinstiții în cari trebuie să lovim fără milă, sunt vânduții și cumpărații lui Iuda sau a manechinelor politice ce doresc

desbinarea celor cinstiți spre a-i putea decima!

Acum, noi avem nevoie de înțelegere, de unire, de iubire și dragoste, nu de partide politice și demagogi fără suflet, ci de un îndreptar românesc al întregului neam!

Cei nechemăți să plece, căci poporul așteaptă!...

TIBERIU

Unde ajungem?

Din reforma agrară, ordonată de Marele Rege Ferdinand I. pentru a schimba aspectul gospodăriilor sătești și a îmbunătăți traiul agricultorilor nevoiași, s'a făcut aproape pretutindenea, sau un obiect de meschină târguială politică, sau a-faceri samsaricești.

Țara noastră, eminentemente agricolă cum i se spune la fiecare prilej, a devenit un cuib de adăpost și rapidă îmbogățire pentru toate ploșnițele. În schimb populația satelor invadează orașele în căutarea posibilităților de traiu și aceia cari n'au curajul a se despărți de cămin, îndură cu deabinele chinurile foametei.

Mult trâmbitata avere națională, ca petrol, sare, cărbuni, păduri, ș. a. au încăput pe mâinile străinilor. Nu mai suntem proprietarii bogățiilor țării; suntem proprietarii spinilor, a drumurilor impracticabile, a solului greu de muncit și a tuturor sarcinilor publice.

Carte nu se învață. La sate conținutul analfabeților sporește în ciuda tuturor năzuințelor harnicilor învățători; la orașe școlile secundare trimit în valurile vieții o serie numeroasă de intelectuali de-clasați, semidocti. Sunt foarte puțini aceia cari se lansează cu bagajul intelectual complet.

Administrația țării este prost organizată și rău îndrumată. Funcționarii sunt la discreția politicianilor și fac politică, preoții la fel, învățătorii acelaș lucru; toată lumea se ține de politică. Că toate acestea au sau nu vreun rost, e lucru secundar. Un lucru însă-i cert: puțini sunt aceia cari stau la locurile pe cari le merită.

Avântul patriotic mult promițător de ieri s'a transformat, cu ajutorul tarabei politice, într'o surdă dușmănie între provinciile țării. Iubirea ce-am păstrat-o fraților din vechiul regat și vice-versa s'a irosit, grație stăruințelor inventatorilor de dușmănie.

Ard sate întregi, mor vite cu nemiluita și alte nenorociri, fără ca

ceva să fie asigurat. În schimb la băncile Evreilor escroci „asigurările reciproce“ de mariaj au sporit îngrozitor. Lumea ghiftuește Evreii escroci cu parole grele risipindu-și în văzul autorității și ultima urmă de pospodărie.

Pretutindenea alcoolismul înflorește. În schimb plata cu întârzieri a impozitelor pune la grele încercări echilibrul finanțelor Statului.

Lenea, desfrâul, luxul, fărădelegile sunt stări acceptate fără mult scrâncet. Produsele societății de azi, în mare măsură, sunt tipi de talia bandiților găetani.

Evreii, meșterul popor pescuitor în turbure, sug mai stăruitor decât lipitorile, posibilitățile de viață și prosperare ale neamului nostru.

Suntem, în modul cel mai serios vorbind, angajați pe o cale extrem de primejdioasă. Ne dăm perfect de bine seama încotro ne îndreptăm pașii, însă nu găsim răspuns la întrebarea: unde ajungem?

În fața atător primejdii se impune să reacționăm. Și nu vedem altă soluție decât: desfășurarea pretutindeni a steagului „L. A. N. C.“ cu devisa „Hristos, Regele și Națiunea“.

Cluj.

AT. MOTOĞNA

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

- „Apărarea Națională“ — Iași.
- „Libertatea“ — Orăștie.
- „Lumea și Țara — Cluj.
- „Apărarea Națională“ — Arad.
- „Solidaritatea Creștină“ — Brăila
- „Sentinela“ — Focșani.
- „Străjerul“ — Brăila.
- „Buzduganul“ — Buzău.
- „Carpații“ — Ploiești.
- „Chemarea“ — Botoșani.
- „Scutul Național“ — Chișinău.
- „Pământul Strămoșesc“ — Iași.

„Infrățirea Românească“

Correspondență din Dorohoi Priveliști Dorohoiene

Cel mai netăgăduit fapt: nordul Moldovei geme mai aspru cu toate tinuturile țării sub ghiarele putreziciunii iudaice. Cel mai de necontestat adevăr: Dorohoiul duce în spinare — proporțional cu populația — cel mai mare număr de Jidani — chiar din toată lumea... Este județul apropiat de Rusia-iudaică — care și-a vărsat nămolul răutății la vale... spre Dorohoi... este județul cel mai apropiat de Polonia — care convinsă de primejdia parazitismului iudaic — de mult a căutat să-l expulzeze; Dorohoiul l-a primit întâiu. Și fiindcă Dorohoenii pe atunci — ca și oricare Român — ospitalier din fire — hoarda lui Iuda din Polonia — și-a aflat primire pe glia nordică a Moldovei. Așa este: Dacă Poloniei datorăm primul aport cultural — apoi tot ei datorăm cel mai mare aport de elemente parazitare. Nu-i de ajuns... Ungaria — dacă a avut crize — ne-a dat și nouă: ne-a trimis și o parte din populația ei străină și săracă de conștiință românească. Mulțumim și pentru vechea voastră binefacere, și pentru asta mai nouă! (?!). Noi suntem Români buni, și primim de toate cu măsură(?) deși v'ați convins voi în ultimul timp că... nu dormim... Astfel Ardealul geme, Maramureșul nu poate răsuflă, Basarabia se închină, Bucovina plânge, Vechiul Regat are dureri, iar nordul Moldovei tace... Puhoiul jidovesc s'a mai oprit. El sapă în trup de carne. Durerea crește... iar moartea se apropie...

Dorohoiul nu s'a priment de mult. În cămașa lui albă și curată și-au făcut cuib paraziții internaționali... Haine curate, ar avea el, dar nu se poate desbrăca de cele rele și învechite... Pământul Dorohoiului, după războiu, al boerilor cel mai mult, dar era stăpânit de Români... Acum cele mai mari moșii sunt supte de fiii lui Iuda. Toată recolta muncită de țărani români căci tot Românul îl lucrează, de toată această recoltă profită Jidanul Kalmanovici cu neamurile lui. Pădurile multe ale boerilor Franc, Ciolac, Ursian etc... o mare parte le exploatează Jidanii S. K. & Co. (La nevoie le arătam pe larg). Românul este complet înșelat când cumpără lemne... vrem să cunoască aceste lucruri dl Ing. Insp. Silvic M. P. Florescu ca să le denunțe oficial, și la vreme le vom

arăta și noi. Morile: toate sunt pe mâni jidănești. Un caz: la Hudești din 5 mori toate le țin Jidanii. Dl Senator Franc și-a dat fabrica de spirt și moara pe mâna Jidanului Leib... Să mai vorbim de târgurile Dărăbani, Herța, Săveni, etc? sunt toate jidănești Nu găsești un Român în tot târgul. Ba da! La Dărăbani Pr. A. Cucu este păzit de jandarm, pentru că nu-i liberal... Tot la Dărăbani, între Jidani, Șc. Norm. din Șendriceni, a dat o serbare (24 Iunie a. c.) românească, cum spunea dl Iancu, directorul. Și vorbea dl Iancu despre naționalism (cu lacrimi), port național, limbă, sentimente românești, și la sfârșitul serbării a spus că populația evreiască a dat mai mult sprijin serbării. Ascultați dl or și vă încrușiți. Fapte nu vorbe... Bravo Români!... Nu-i așa că-i frumos, dar îi cam jalnic... Industria, comerțul meseriile sunt ocupate de Ji-

dani. Nu poți trece prin nici un sat, fără ca la 100 m. să nu te întâmpine o Juchiță: „Ce ai badî de vîndut”? Satele sunt invadate de ei: Hudeștii, satul meu, înainte de războiu nu cunoaștea picior de Jidan. Acum numără la 25 cap. de familie. Suntem străini în țara noastră. Orașul Dorohoi, sub tirania unui singur Jidan Kalmanovici, suferă de pâne bună, pentru că-l omul dlui primar Florescu. Dl prefect Capră, care 5 ani în urmă era stegar al Ligii cu Svastica, numără toate acestea, și le uită'n buzunarul vechilor pantaloni pe care nu-i poartă...

Uite, așa suferim noi Dorohoenii toată tirania și mizeria jidovească și toată nepăsarea liberală.

De acum nu mai tăcem, pentru că avem dreptate!...

Hudești-Dorohoi.

C. CRONȚ,
student.

Cum ne bârfesc Jidanii

În luna Maiu a. c. am fost delegat din partea Camerei de Agricultură din Cluj, la Congresul Agricol din Praga (Cehoslovacia) la care am luat parte 220 delegați din România.

După ce am ajuns pe pământul Cehoslovac, în compartimentul vagonului în care călătoream eu, călătoreau și câțiva Jidani. Aceștia după ce mă observară că sunt țaran român ardelean, începură să vorbească cu mine ungurește. Eu, cu toate că posed limba maghiară, am răspuns: „Nu știu ungurește!” Atunci unul dintre Jidani începe pe românește: „Se poate ca Dta care ai trăit între Unguri să nu ști ungurește”? „Nu!” — îi răspund eu: „Sunt din țara Moților, unde nu am avut Unguri niciodată...” Atunci Jidanul începu a descrie celorlalți Jidani, în limba maghiară stările(?) din România-Mare, spunând între altele: „România e țară frumoasă și bogată, păcat că-i condusă de niște proști și hoji cum sunt Românii... Ca să cunoașteți acea țară e destul să vă povestesc numai întâmplările din o călătorie prin acea țară:

1. „În anul 1925 am fost prin România, cumpărând din Gherla două vagoane de piei. Până să pot încărca acele două vagoane m'a costat cincisprezece mii lei”...

2. „În orașul Aiud aveam o vechi cunoscută... când am ajuns cu trenul personal în acea stație, m'am cugetat că ar fi bine să-mi

vizitez cunoscuta... Am dat șefului de tren una sută lei, iar acela a reținut trenul în gara Aiud două ceasuri, până ce am mers în oraș și mi-am vizitat prietena...”

3. „În Satu-Mare aveam un unchiu pe care încă l-am vizitat. Unchiul după ce-mi povesti stările de prin România, iese cu mine la plimbare în oraș și îmi zise: Vezi nepoate pe acești doi țărani? arătând pe trotuar doi țărani români ce veneau din partea opusă. Pentru douăzeci lei fac, ca acești țărani să fie bătuți de poliție, numărul unu! Zis și făcut. Când ajunserăm cu ei față în față, unchiul le zise: Ce! Voi nici nu salutați oamenii? Țărani bolborosiră ceva, la care unchiul intră la poliție, scoase douăzeci lei din buzunar și arată pe cei doi țărani comisariului, spunând: că acești țărani i-au insultat. Comisarul îi cheamă în birou și dă ordin la patru sergenți să-i bată, până au fost duși de acolo cu targa...”

Aici îl întrerupe un jidănaș mai tânăr care zice: „Nu merită acești proști și barbari de Valachi, ca să aibă o țară cum e România! Ați văzut cum acești barbari au început să-și iele nasul la purtare în ultimul timp? Cum în anul trecut au îndrăsnit să omoară pe Jidani și să le prade tot avutul?”

„Dacă ne-a reuși să începem între acești proști revoluția care e proiectată și vom ajunge și noi acolo, nu trebuie cruțat nici copi-

lul din pântecile mamă-sa; tot ce e Român trebuie măcelărit!...

Ne mai putând îneca în mine durerea ce-o simțiam în suflet la auzul acestor vorbe de ocară — minciuni — față de tot ce-i românesc, mă ridic și le zic: „Domnilor! Dacă noi suntem așa de proști și barbari, cum de pot trăi în mijlocul nostru aproape trei milioane de Jidani? Cari trăiesc și să lăfăiesc în țara noastră, ca'n sânul lui Avram...”

Văzând Jidanii că eu știu și ungurește rămaseră muți, iar după ce se reculeseră începură: „Dvoastră cei din Transilvania, sunteți oameni cinstiți și culți... însă cei... din Rigat...”

Ajunge! Răspunsei eu, răstindumă la ei.

Mulțumită delegatului Camerei de Agricultură din județul Alba a țaranului Costea din Vințul de jos și lui Jibelean din comuna Igrăș județul Timiș-Torontal, cari m'au oprit să lovesc în ei...

— Vedeți dară iubiți cititori ce spun Jidanii despre noi și despre țara noastră în străinătate!... Eu nu cred să fie chiar drept ce spune acel perciunat, însă străinii cari nu ne cunosc zic: „De unde nu-i foc nu iese fum!”

Bologa, la 16 Iulie 1928.

IOAN POTRA

O plângere dreaptă

Cum se lucrează la Administrația Universității — Cluj

Publicăm mai jos următoarele:

Domnule Redactor!

Subsemnatul Gavril Boca de meserie geamgiu, vă rog să binevoiți a face loc în gazeta Dvoastră următoarelor rânduri:

În ziua de 1 Mai a. c. căzând o mare grindină în orașul Cluj, s'au spart geamurile la mai multe clădiri, dintre care cele mai multe s'au spart la Universitate și Clinici.

În zilele de 8 și 9 Mai a. c. ținându-se licitație pentru repararea geamurilor dela Universitate și Clinici, o parte din aceste lucrări mi s'a acordat mie, iar 2 părți lui Fischer.

Lucrările date subsemnatului le-am terminat în decursul lunii Mai, iar Fischer de abea în luna Iunie a început să pună geamuri, după ce ținuse 3 săptămâni Biblioteca Universității fără geamuri, în care timp a plouat în continuu.

Subsemnatul după ce mi-am terminat lucrările ce mi-au fost date, am făcut facturile, dând lucrările

în primire, m'am prezentat Dlui Administrator al Universității, care mi-a spus că are mandatul, dar n'a încasat bani ca să mă plătească, însă, imediat ce va încasa mandatul, eu voi fi cel dintâi care voi încasa banii.

Ei bine, eu am crezut că așa va fi; după câteva zile m'am dus din nou la dl Administrator și rugându-l dacă poate să-mi plătească, dânsul mi-a spus că n'a încasat mandatul și că nu știe când îl va încasa.

Dar vorba ceea câmpul vede și pădurea aude, cu toate că dl Administrator nu încasase mandatul cu toate că n'avea bani, cu toate că Fischer nu-și terminase lucrările, Fischer încasase suma de 80.000 lei.

Ba mai mult, că omul lui Fischer a spus la un om al meu, că și pt. lucrările executate de mine, Fischer va încasa banii și el îmi va plăti, par'că Fischer este dirijatorul Universității.

M'am dus din nou la Dl Administrator al Universității și ca un om năcăjit încep a-i spune, cum se poate dl Administrator, că lui Fischer i-ați dat 80.000 lei, fără ca mai întâi să-și fi terminat lucrările și fără să fi încasat mandatul în care se cuprindeau amândouă sumele (adică și a mea, și a lui) din ce fond ați plătit dacă n'ați încasat

mandatul? Scrie în fondul acela că numai lui Fischer i se poate plăti din acel fond? Lungindu-se discuția între mine și dl Administrator, fiind mai mulți Domni de față, între cari și dl Ranta, Intendentul Universității. Cel dintâi îmi spune că vorbesc ca din podul casei, ba că vorbesc dela al 3-lea etaj și că dacă ar fi un altul, nu eu, altcum s'ar purta cu el; în fine au dat ordin ca să mă plătească imediat ca să scape de mine, plătindu-mă imediat.

Cel de al doilea îmi zice că dacă ar fi el șef în biroul acela unde stam de vorbă m'ar da afară imediat ca pe un Român. Ei bine de Ranta, nu te gândești Dta că Românul nu-i de paie, că dându-l afară din Universitate, care nu este numai a ta, ci este și a lui, te va lua de gât și nu va eși afară, decât împreună cu tine.

Ei fraților, Administrator ca dl Nicoară și intendent ca dl Ranta trebuie să fie la Universitate? Care astfel se poartă cu meseriașul român? Nu fraților. În instituțiile Statului trebuie să fie instalați oameni cari să adjucece pe meseriașul român barem la înălțimea celui minoritar.

Cluj, la 17 Iulie 1928.
Cu deosebită stimă:
G. BOCA.

fapt am fost implicat în mod nejust într-o cauză penală, dar încă în anul 1923 m'am clarificat pe deplin în fața justiției, fiind declarat de nevinovat prin sentințele Tribunalului Bistrița No. 440/1922, Curtea de Apel Cluj No. 1343/1923 și Curtea de Casație No. 3240/1923.

În urma acestora, oricine ar cuteza a folosi în public expresiuni calomnioase față de mine în legătură cu această cauză, îl declar de calomniator ordinar și voi cere satisfacție pe calea justiției.

Îl declar de calomniator și pe dl dr. I. Tăpălagă pentru acest procedeu nejust, cu aceea observare, că și pe calea justiției îmi voi cere satisfacția cuvenită.

Cu stimă:

Dr. SIMEON TURCU,
advocat.

Nota Redacției. Autorul corespondenței din Rodna-Veche apărută în No. 14 al acestei reviste, din 15 Maiu 1928, este Dl. Avocat Dr. Iosif Tăpălagă din Rodna-Veche.

Cum e primită idea unui ziar săptămânal.

Domnule Director!

Un ziar săptămânal al „L. A. N. C.” aici în capitala Ardealului, este o necesitate, asupra căreia, nici un fel de discuție nu mai are loc.

Cititori slavă Domnului sunt. Mijloace de susținere se vor găsi. Avem doar atâta lume care dorește bunăstarea populației române și emanciparea de sub teroarea păpușului jidovesc; toți își vor da contribuția.

Din parte-mi mă oblig a contribui lunar cu 100 lei la fondul de rezistență al proiectatului ziar și voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a câștiga cât mai mulți abonați.

Primiți vă rog Domnule Director, asigurarea devotamentului cu care vă datorez.

At. Motogna, Cluj.

Corespondență din Prundul Bârgăului

Jidanii nesocotesc Sfta zi de Duminecă

Ca bun Român nu mai pot sta în nepăsare când văd ce se petrece în comuna noastră (Prundul Bârgăului).

Aici sunt vreo 10—12 diferiți meseriași Jidani; ei bine aceste jufle, (care pe semne n'au nici o frică de legile românești) lucrează în toate Duminecile și sărbătorile legale, — bun înțeles cu ușile închise, dar se aude cum ciocănesc, — și cu toate că sunt majoritatea în centrul comunei, lucrează din puteri.

Îți vine o mânie grozavă când auzi cum trag clopotele la biserică chemând pe credincioși la Sfta Slujbă și spurcații aceștia, care din păcate au ateliere pe lângă Sf. Biserică, lucrează făcând șgomot, fără a avea vreo teamă de cineva, iar când e Sămbătă, atunci închid ermetic ușile și ferestrela atelierele lor, ca nici lumina zilei să nu cumva să între înlăuntru.

Eu personal am atras atențiunea Dlui Primar al Comunei despre faptul acesta dar văd că atât pri-

măria cât și jandarmeria (post și secție) nu vreau să vadă și să audă (ca să zic așa) de nu ia nici o măsură în contra lor.

Primiți vă rog Dle Director deosebitul meu respect ce vi-l păstrez.

Prundul Bârgăului, la 19 Iulie 1928.

INVALID DE RĂSBOIU.

Scrisoare din Rodna

Stimate Dle Director!

În numărul 14 din 15 Mai 1928 al revistei „Infrățirea Românească” corespondentul din Rodna, în articolul „Corespondență din Rodna” folosește expresiuni calomnioase față de mine scriind: „Dr. Turcu, avocat, fost client al temnițelor parchetului de Bistrița”.

Prin aceste expresiuni, Domnia Sa țintește discreditarea mea în fața publicului.

Față de această faptă a să Vă rog binevoiiți a publica în revista D-Voastră, că prin anul 1922, de

Rugăm pe domni abonați ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administrația Revistei, să menționeze numărul abonamentului (ce se găsește tipărit pe fișa cu adresa).

Administrația Revistei.

Imprimarele cele mai ieftine și prompt le furnizează

Tipografia Alexandru Anca

Telefon: 124 Chiriaș: Telefon: 124

PETRU TIMARIU
CLUJ — Strada Regina Maria No. 43 — CLUJ